

Drie voor de prijs van drie. Een oecumenisch experiment.

Ze halen me op met de vrachtwagen van het Vadercentrum en de Weggeefwinkel want de staf van Sinterklaas meenemen in de tram is wat lastig. De keren dat ik dat wel deed zagen mensen hem soms aan als een stang om je aan vast te houden, wat zorgde voor hilariteit. We arriveren en laden de verkleedkleden zorgvuldig uit.

Het is 19 december en volgens de Juliaanse kalender die ze in Oekraïne hanteren is het het feest van Sinterklaas oftewel Mikolai. Wij vieren dat op 6 december. Dit is voor Anna de coördinator van veel hulpverlening aan Oekraïners in Den Haag en de coördinator Bilal van het Vadercentrum aan het Jonckbloetplein een uitgelezen kans om een integratie experiment te proberen. Mikolai en ik verkleeden ons in een van de kamertjes en horen het luide Oekraïens van de vele kinderen en ouders die zijn gekomen. Mikolai, die in het dagelijks leven Andryi heet, hult zich in een door zijn vrouw zelfgemaakt priestergewaad. Maar niet dat van zomaar een pope, maar met een heuse tiara en een staf die totaal niet lijkt op de staf van Sinterklaas. Mikolai woont in de hemel op een wolk en engeltjes helpen hem om cadeautjes uit te delen. Die traditie met een sterker accent op het religieuze aspect dan bij ons is vooral in het westen van Oekraïne bekend, maar in het oosten eigenlijk niet meer sinds de Sovjets alle religie geprobeerd hebben uit te bannen. Daar is een alternatief gevonden in een soort koudevorst die de macht heeft om dingen te laten bevriezen. Als ik binnenkom in mijn Sinterklaaskledij roept een jongetje iets in het Oekraïens dat bij vertaling betekent "Ik voel het kouder worden". Daar begreep ik op dat moment natuurlijk niets van. Maar zijn associatie gaat terug op die Sovjettraditie, want zij kennen Mikolai ook niet. De kinderen reageren met een stroom van vragen. Zo nu en dan pik ik uit de vertaling wel op waar het over gaat. Dan moet ik weer Engels praten met Mikolai om te begrijpen hoe het nu verder moet. Maar we improviseren er op los, want deze oecumene is nog nooit vertoond. Ik hoor Sinterklaasliedjes in het Oekraïens, maar ook Sinterklaas Kapoentje in zuiver Nederlands. Wat leren ze toch snel! Ik word vergezeld door Pieten, maar er mag niet gestrooid worden. Dat is niet de traditie. Dan hebben we pauze, de beide klazen gaan eten in vol ornaat. Het blijven toch twee dienaren van de kerk. De kinderen krijgen ook een maaltijd. Het is prachtig verzorgd.

Dan is het tijd voor cadeautjes en foto's, want bijzonder is het. Ik mag het allemaal samen met Mikolai uitdelen o.a een prachtig verzamel boek in het Nederlands van de sprookjes van Hans Andersen. Anna is blij dat het er op zit. Dit heeft ze nog nooit gedaan en voor degene die voor Mikolai speelt was het ook de eerste keer. Voor de kinderen komen drie tradities bij elkaar, maar zoals kinderen zijn, ze accepteren gewoon wat er is. Over de oorlog geen woord. Even een oase tussen de tijd.

Henk Baars

Enkele foto's:

